

Arrest

nr. 233 184 van 27 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. TIMMERS
Verbindingsweg 28
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 januari 2020.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. TIMMERS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

3.3.1. *Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich voor zijn verzoek om internationale bescherming volledig baseert op dezelfde motieven als degene die zijn vader A.K. in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangevoerd, namelijk de vrees vermoord te worden in het kader van een bloedwraak met de familie G. die ontstond doordat verzoekers vader de broer van zijn halfzus langs moederszijde doodde. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.*

Inzake zijn vader oordeelt de Raad in zijn arrest nr. X van 16 juli 2019 dat voor zover geloof kan gehecht worden aan de beweerde bloedwraak er, in navolging van de commissaris-generaal, niet werd aangetoond dat hij voor de problemen met de familie G., geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezig lokale en/of hogere autoriteiten.

Verzoeker brengt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van het verzoek om internationale bescherming van zijn vader.

3.3.2. *Verzoeker bekritiseert in zijn verzoekschrift de door het CGVS gehanteerde bronnen en verwijst hiertoe naar een paper van D. Neale van 4 april 2019. Verzoeker stelt dat wat betreft de COI Focus “Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State” van 29 juni 2017, de plaatselijke gesprekpartners niet unaniem waren en dat er slechts*

fragmentarisch en anekdotisch uit de interviews wordt geciteerd. Hij licht toe dat er onenigheid bestaat over het fenomeen bloedwraak en de frequentie van moorden gerelateerd aan bloedwraak en over de efficiëntie van de politie.

Verzoeker vermag met zijn kritische noot evenwel niet de juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen. De informatie van Cedoca, waarnaar in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, is eenduidig en wordt op professionele manier verzameld uit verschillende objectieve bronnen, waaronder het EASO, het UNHCR, relevante internationale mensenrechtenorganisaties, niet-gouvernementele organisaties, vakliteratuur en berichtgeving in de media. Uit de COI Focus "Albanië: Algemene Situatie" van 27 juni 2018 en de COI Focus "Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State" van 29 juni 2017 blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Zo geeft deze informatie aan dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen en dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. Zo leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek van bloedwraak, werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta, werd een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties en organiseerde de Albanese overheid in 2013 opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Bloedwraakzaken worden, volgens voornoemde informatie, nauwlettend gemonitord en de feiten worden overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd. Na een moord worden de getroffen families ook proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. In deze informatie bevestigen meerdere ngo's de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen ze de efficiëntie en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Dit blijkt uit de COI Focus "Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State" van 29 juni 2017 ("In the last 5-6 years the law and order were re-established. Closed cases have been re-opened and potential blood feud cases are treated with particular attention, even in the remote areas. [...] According to Koçobashi, in 2015-2016 more progress was made in the field of cooperation between the Prosecutor's Office and other institutions. He referred to the presence of the prosecutors at multiple roundtables with different stakeholders and to an order from the Prosecutor's Office to the police commissariats to re-open old cases that had been closed because of a lack of evidence."; p. 33-36). Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien - onder meer voor het dreigen met bloedwraak - en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Uit de informatie kan worden afgeleid dat zowel de overheid als het middenveld het fenomeen van bloedwraak proberen te bestrijden door middel van preventie en sensibilisering. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Verzoeker stelt dat onder meer dat er tussen de plaatselijke gesprekspartners onenigheid heerst over de efficiëntie van de politie, doch brengt geen informatie bij waaruit blijkt dat de Albanese autoriteiten daadwerkelijk niet kunnen of onwillig zijn bescherming te bieden in het geval van (veiligheids)problemen, al dan niet in het kader van bloedvetes.

Bij het beoordelen van een asielaanvraag dient overigens niet alleen rekening te worden gehouden met de feitelijke situatie zoals zij zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing, maar ook met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. In casu oordeelde de Raad in voormeld arrest dat, naast uit de beschikbare informatie blijkt dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen, verzoekers vader niet aantoont dat hij en zijn gezin persoonlijk geen beroep konden doen of zouden kunnen doen op de autoriteiten. De overwegingen dienaangaande in het arrest nr. X van 16 juli 2019 luiden als volgt:

“2.3.8. In casu blijkt dat verzoeker zelf geen enkele poging deed om hulp te zoeken bij de Albanese autoriteiten (notities, p. 19). Na zijn vrijlating uit de gevangenis, in mei 2019, is verzoeker weliswaar naar de politie gegaan, om het dubbel van zijn vrijlatingsbrief af te geven, maar hij vroeg geen hulp doch zei enkel “ik ga nu opgesloten moeten leven want ik kan niet naar buiten omdat ik anders vermoord word” (notities, p. 19). Hij ondernam verder niets om bescherming te vragen en hij nam geen advocaat onder de arm (notities, p. 19, 21). Verzoeker gaf toe dat hij na zijn vrijlating, op 17 mei 2019, enkel een paspoort heeft geregeld bij de gemeente om zo snel mogelijk Albanië te kunnen verlaten, wat hij op 1 juni 2019 ook deed (notities, p. 6-7, 16, 19).

2.3.9. Waar verzoeker beweerde dat zijn vrouw tijdens zijn gevangenschap “voortdurend” hulp heeft gevraagd aan de politie (notities, p. 17-19), blijkt uit de verklaringen van zijn echtgenote dat zij in werkelijkheid slechts één keer een politieagent aansprak en dan nog nadat zij hem tegenkwam op straat, maar dat zij verder geen stappen ondernam, noch een advocaat contacteerde (notities echtgenote, p. 22-23).

2.3.10. De uitleg in het verzoekschrift voor deze tegenstrijdigheid, dat hij 10 jaar in de gevangenis verbleef en enkel kan vertellen “wat er door zijn vrouw aan hem is verteld tijdens die bezoeken” gezien hij “ook niet aanwezig [kon] zijn bij de gesprekken tussen zijn echtgenote en de politie”, kan zijn onwetendheid niet verklaren, gezien het ondenkbaar is dat dergelijke feiten niet uitgebreid en herhaaldelijk onderling besproken zijn indien ze op waarheid berusten. Het is immers logischerwijze van levensbelang te weten welke stappen zijn echtgenote heeft ondernomen om bescherming te krijgen voor haarzelf, hun kinderen en voor verzoeker. Hoe dan ook benaderde zijn echtgenote aldus slechts eenmalig een enkele politieagent over hun probleem, waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat verzoekers gezin zich niet kon beroepen op de beschermingsmaatregelen die in Albanië van kracht zijn.

2.3.11. Waar verzoeker bij het Commissariaat-generaal en in het verzoekschrift aanvoert dat er veel corruptie is bij Albanese autoriteiten, dat A.G. (die hij vermoordde) en diens broers connecties hadden bij de politie, merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote enkel berusten op vermoedens dan wel vaagheden (notities verzoeker, p. 20-21; notities echtgenote, p. 24-27). De stellingen in het verzoekschrift dat verzoeker “slechts aangetrouwde familie is van A.G.”, hij “gedurende meer dan toen(tien) jaren in de gevangenis heeft gezeten en dus geen contact had met andere personen of de buitenwereld” en hij geen connecties had bij de politie, waardoor het “niet meer dan logisch [is] dat hij de namen van de agenten niet kent”, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat noch verzoeker noch zijn echtgenote hun beweringen dienaangaande aannemelijk kunnen maken. Het komt immers in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

2.3.12. Tevens bleek verzoeker niet op de hoogte van de vermoedens van zijn vrouw dat een broer van A.G. middels corruptie/connecties uit de gevangenis zou zijn vrijgelaten (notities verzoeker, p. 16, 20-21; notities echtgenote, p. 24-27), hoewel verondersteld kan worden dat ze dergelijke informatie onderling uitwisselen en bespreken. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker hierover op het Commissariaat-generaal niet gesproken heeft of ondervraagd werd en hij zich hierover niet heeft kunnen verdedigen, merkt de Raad op dat verzoeker uitdrukkelijk gevraagd werd of de broers van A.G. in aanmerking kwamen met de politie (notities verzoeker, p. 16), alsook dat hij gevraagd werd naar de redenen waarom hij vermoedde dat de broers van A.G. connecties hadden bij de politie (notities verzoeker, p. 20-21). Dat verzoeker toen geen melding maakte van de vermeende vrijkoping ondergraaft uiteraard de geloofwaardigheid ervan. In die zin benadrukt de Raad dat van echtgenoten, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas. Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers nuttig bij de beoordeling van de waarachtigheid van deze feiten. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

2.3.13. Hoe dan ook blijkt uit de overige verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote dat de Albanese autoriteiten wel degelijk optraden tegen A.G. en zijn familieleden. Zo werd er jegens A.G. een beschermingsbevel uitgereikt in hoofde van verzoekers halfzus (notities verzoeker, p. 21), werd de zoon van A.G. veroordeeld tot een gevangenisstraf (notities verzoeker, p. 15; notities echtgenote, p. 18) en werd een broer van A.G. gearresteerd en opgesloten (notities echtgenote, p. 24).

Hieruit kan enkel worden afgeleid dat de beweringen van verzoeker over de connecties van de familie G. bij de Albanese autoriteiten genuanceerd moeten worden en dat er niet zonder meer kan worden besloten dat de politie niet zou optreden tegen de acties van de familie G. in het kader van de bloedwraak.

2.3.14. Daarenboven merkt de Raad op dat de overheid verzoeker en zijn familie meermaals tegemoet kwam. Zo werd een beschermingsbevel voor verzoekers halfzus uitgevaardigd, dat beweerdelijk niet werd gehandhaafd en waardoor verzoeker eigenhandig optrad (notities verzoeker, p. 21). Indien uit de vaststelling dat verzoeker in mei 2017 een jaar en 9 maanden vroeger vrijkwam omwille van goed gedrag ("Voor goed gedrag heb ik een beetje strafvermindering gekregen. [...] Gewonnen door strafvermindering: 1 jaar 9 maanden."; notities verzoeker, p. 4, 7) niet kan blijken dat dit om een andere reden is dan de opvolging van de gewone procedure ter zake, dan kan hieruit wel afgeleid worden dat verzoeker niet nadelig werd behandeld. Ook verkreeg hij na zijn vrijlating sneller een paspoort bij het gemeentehuis omdat ze wisten van zijn probleem ("Ze waren daar een beetje op de hoogte van mijn problemen en ze hebben het sneller gedaan omdat ik problemen had."; notities verzoeker, p. 7). De beweringen in het verzoekschrift "dat verzoeker een strafblad heeft wegens moord" en bijgevolg "niet de eerste persoon [zal] zijn die men op een legale en correcte manier zal beschermen" kunnen derhalve niet blijken. (...)"

Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande.

Verzoeker brengt bij aanvullende nota een verklaring bij van "The peace reconciliation missionaries of Albanië" d.d. 12 juli 2019 vergezeld van een niet beëdigde Franse vertaling waarin verklaard wordt dat verzoeker en zijn gezin in een bloedwraak verwickeld is en dat de verzoeningscommissie onsuccesvol was in een verzoekingspoging. Dit attest zegt evenwel niets over werking van de Albanese politionele autoriteiten en doet derhalve geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker in geval van problemen beroep kon doen of zou kunnen op de in Albanië aanwezige autoriteiten. Bovendien heeft dit attest slechts een relatieve bewijswaarde daar uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt dat de betrouwbaarheid van Albanese documenten in het algemeen erg onzeker is nu corruptie wijd verbreid is bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten.

Verzoeker legt op 28 november nog een bijkomend stuk neer, namelijk een usb-stick met daarop een filmpje. Uit nazicht ervan stelt de Raad vast dat op dit filmpje een man te zien is die in het Albanees een verklaring/getuigenis aflegt. Door verzoeker wordt verder niet geduid wie deze man is noch wat hij te vertellen heeft. Daar de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan, neemt de Raad in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 dit stuk niet in overweging.

Waar verzoeker betoogt dat hij en zijn gezin in afzondering leefde ten gevolge van de bloedwraak en hij in geval van terugkeer opnieuw in afzondering zal leven en hij noch zijn broer een veilige toegang zou hebben tot onderwijs, wijst de Raad op hetgeen dienaangaande in het kader van zijn vaders asielaanvraag werd opgemerkt: "Ten slotte kwam de echtgenote gewoon op straat en bezocht zij familie (notities echtgenote, p. 5, 22-23), de echtgenote en kinderen gingen verzoeker bezoeken in de gevangenis (notities verzoeker, p. 4), beide zonen liepen regelmatig school tot augustus 2015 (notities echtgenote, p. 4-5), bij de broer van zijn vrouw konden de kinderen zelfs buiten spelen (notities echtgenote, p. 6-7) en verzoeker zelf ging na zijn vrijlating naar het gemeentehuis voor een paspoort en verliet legaal het land (notities verzoeker, p. 16)."

Verzoekers huidige bewering dat hij in geval van terugkeer naar Albanië opnieuw in gedwongen huisarrest zal moeten leven, mist dan ook elke ernst en feitelijke grondslag.

3.4. Verzoekers verwijzing naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is niet relevant. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. X; RvS 11 april 2008, nr. X).

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 december 2019, voert verzoekende partij bij monde van haar raadsman en haar moeder aan -verzoekende partij haar zaak en die van haar moeder (RvV 234 842) werden ter terechtzitting samen opgeroepen en behandeld- dat bloedwraak voldoende is om haar te erkennen als vluchteling zoals blijkt uit de rapporten toegevoegd aan het verzoekschrift. Er wordt toegelicht dat oude zaken moeilijk op te lossen zijn. Voorts wordt verwezen naar een usb-stick die werd ingediend en naar nieuwe bijkomende stukken. Op de vraag of er een transcriptie is van de usb-stick en vertaling stellen verzoekende partij haar moeder en raadsman dat zij deze kunnen toelichten. De Raad wijst erop dat gelet op de vaststelling dat er geen transcriptie is met vertaling de usb-stick niet in overweging kan genomen worden. Vervolgens wordt opgemerkt dat nog andere stukken werden ingediend met vertaling waaruit blijkt dat verzoekende partij thans gevaar loopt en zij reeds problemen heeft gekend. Er wordt verwezen naar het stuk van de voorzitter van de Albanese vereniging voor vrede en verzoening N.S. waarin verzoekende partij haar problemen en de bloedwraak worden vermeld. Verder wordt betoogd dat er in hun land van herkomst geen veiligheidsmechanisme aanwezig is om slachtoffers van bloedwraak te beschermen. Verzoekende partij haar moeder en hun raadsman benadrukken dat de bloedwraak het gevolg is van de moord door verzoekende partij haar vader waarvoor hij 13 jaar gevangenisstraf heeft gekregen. Wat de discrepanties tussen de verklaringen afgelegd door haar ouders betreft, wordt aangevoerd dat deze te verklaren zijn door het feit dat verzoekende partij haar moeder niets weet. Daarnaast wordt nog gesteld dat verzoekende partij haar vader in Montenegro verblijft.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten, het formuleren van algemene beweringen en het opnieuw verwijzen naar de neergelegde documenten en volharden in de bewijswaarde ervan, zonder dat zij evenwel *in concreto* ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

4.3. Waar verzoekende partij herhaalt dat de bloedwraak waarin hun gezin verwickeld is het gevolg is van de moord gepleegd door haar vader waarvoor deze tot 13 jaar gevangenisstraf werd veroordeeld, beklemtoont de Raad dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende

partij haar vader -die door de moord die hij pleegde op A.G., de broer van zijn halfzus langs moederszijde, aan de basis ligt van de bloedwraak met de familie G.,- bij 's Raads arrest nr. 224 023 van 16 juli 2019 werd vastgesteld en geoordeeld dat *"zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan de bloedwraak"* verzoekende partij haar vader *"niet aannemelijk maakt dat de Albanese staat geen bescherming kan of wil bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade."* Hierbij werd o.a. gewezen op het feit dat de vader van verzoekende partij *"zelf geen enkele poging deed om hulp te zoeken bij de Albanese autoriteiten"*.

De Raad leest voorts in voornoemd arrest: *"Uit de informatie in het administratief dossier ("COI Focus: Albanië: Algemene Situatie" van 27 juni 2018 en "COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State" van 29 juni 2017) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Zo geeft deze informatie aan dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen en dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. Zo leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek van bloedwraak, werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta, werd een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties en organiseerde de Albanese overheid in 2013 opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen.*

Bloedwraakzaken worden, volgens voornoemde informatie, nauwlettend gemonitord en de feiten worden overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd. Na een moord worden de getroffen families ook proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. In deze informatie bevestigen meerdere ngo's de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen ze de efficiëntie en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak.

Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Dit blijkt uit "COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State" van 29 juni 2017 ("In the last 5-6 years the law and order were re-established. Closed cases have been re-opened and potential blood feud cases are treated with particular attention, even in the remote areas. [...] According to Koçobashi, in 2015-2016 more progress was made in the field of cooperation between the Prosecutor's Office and other institutions. He referred to the presence of the prosecutors at multiple roundtables with different stakeholders and to an order from the Prosecutor's Office to the police commissariats to re-open old cases that had been closed because of a lack of evidence."; p. 33-36). Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien - onder meer voor het dreigen met bloedwraak - en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Uit de informatie kan worden afgeleid dat zowel de overheid als het middenveld het fenomeen van bloedwraak proberen te bestrijden door middel van preventie en sensibilisering. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

2.3.6. Volgens verzoeker zou de bloedwraak aangevangen hebben met de moord op A.G.. De Raad stelt vast dat verzoeker geen attesten van de verzoeningscommissie op zijn naam voorlegt (het enige attest van de verzoeningscommissie, nog daargelaten dit volgens de bestreden beslissing tegen betaling verkregen kan worden, vermeldt hoe dan ook enkel de namen van de zonen maar niet van verzoeker of van de broer van zijn echtgenote die nochtans ook bedreigd zou zijn; notities verzoeker, p. 23). Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat de beweerde bloedwraak werd genoemd in de pers of andere berichtgeving en dit ondanks dat bloedwraak nog maar beperkt voorkomt in Albanië (*"The Albanian State Police stated that, according to their current registers, 60 families in total are suffering from blood feud (nearly all in the north). These families altogether count 143 individuals, including 40 children."*; *"COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State" van 29 juni 2017). Ten slotte kwam de echtgenote gewoon op straat en bezocht zij familie (notities echtgenote, p. 5, 22-23), de echtgenote en kinderen gingen verzoeker bezoeken in de gevangenis (notities verzoeker, p. 4), beide zonen liepen regelmatig school tot augustus 2015 (notities echtgenote, p. 4-5), bij de broer van zijn vrouw konden de kinderen zelfs buiten spelen (notities echtgenote, p. 6-7) en verzoeker zelf ging na zijn vrijlating naar het gemeentehuis voor een paspoort en verliet legaal het land (notities verzoeker, p. 16).*

2.3.7. *Hoe dan ook, zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan de bloedwraak stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de Albanese staat geen bescherming kan of wil bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade. De Raad wijst erop dat internationale bescherming echter slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt dan ook verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land."*

Vastgesteld werd dat verzoekende partij haar vader niet aantoont dat hij en zijn gezin voor hun verklaarde problemen persoonlijk geen beroep konden doen of zouden kunnen doen op hun nationale autoriteiten.

Zoals eerder in de beschikking van 23 december 2019 werd vastgesteld, brengt verzoekende partij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschatting van de Raad en het Commissariaat-generaal in het kader van het verzoek om internationale bescherming van haar vader. Ze brengt geen argumenten, gegevens of tastbare stukken bij die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen in voornoemd arrest werd vastgesteld.

4.4. De ter zitting opgeworpen uitleg voor de vastgestelde discrepanties tussen de verklaringen afgelegd door verzoekende partij haar ouders, met name omdat haar moeder niets weet, overtuigt allerminst en is geenszins ernstig.

De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen eerder in voormeld arrest nr. X van 16 juli 2019 in hoofde van verzoekende partij haar vader werd vastgesteld, met name: *"Waar verzoeker beweerde dat zijn vrouw tijdens zijn gevangenschap "voortdurend" hulp heeft gevraagd aan de politie (notities, p. 17-19), blijkt uit de verklaringen van zijn echtgenote dat zij in werkelijkheid slechts één keer een politieagent aansprak en dan nog nadat zij hem tegenkwam op straat, maar dat zij verder geen stappen ondernam, noch een advocaat contacteerde (notities echtgenote, p. 22-23). (...) De uitleg in het verzoekschrift voor deze tegenstrijdigheid, dat hij 10 jaar in de gevangenis verbleef en enkel kan vertellen "wat er door zijn vrouw aan hem is verteld tijdens die bezoeken" gezien hij "ook niet aanwezig [kon] zijn bij de gesprekken tussen zijn echtgenote en de politie", kan zijn onwetendheid niet verklaren, gezien het ondenkbaar is dat dergelijke feiten niet uitgebreid en herhaaldelijk onderling besproken zijn indien ze op waarheid berusten. Het is immers logischerwijze van levensbelang te weten welke stappen zijn echtgenote heeft ondernomen om bescherming te krijgen voor haarzelf, hun kinderen en voor verzoeker. Hoe dan ook benaderde zijn echtgenote aldus slechts eenmalig een enkele politieagent over hun probleem, waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat verzoekers gezin zich niet kon beroepen op de beschermingsmaatregelen die in Albanië van kracht zijn."*

De stelling ter zitting dat de moeder van verzoekende partij niets weet, ter verklaring en verschoning voor de discrepanties tussen hun verklaringen, wijkt aldus ernstig af en staat in schril contrast met de uitleg die haar vader hier eerder voor gaf, met name dat deze zich enkel kon baseren op hetgeen zijn vrouw hem hierover vertelde. Door de Raad werd er in voormeld arrest al op gewezen dat nochtans *"van echtgenoten, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas."* Dat de moeder van verzoekende partij niets weet, zoals wordt voorgehouden, klemmt bovendien met het feit dat net zij diegene en *nota bene* de enige is die ooit met betrekking tot hun problemen de politie zou hebben benaderd, waardoor redelijkerwijze kan worden aangenomen en verwacht dat zeker zij hier (het fijne) van afweet.

4.5. Hoe dan ook, zo benadrukt de Raad, heeft verzoekende partij haar moeder blijkens haar verklaringen met betrekking tot die beweerde problemen en hun vrees in het kader van de bloedwraak slechts eenmalig een enkele politieagent benaderd. Het tegendeel wordt bovendien niet aangetoond. Immers, geenszins wordt aannemelijk gemaakt dat verzoekende partij haar moeder, dan wel anderen van hun gezin/familie nog andere, laat staan doorgedreven pogingen zouden hebben ondernomen om hun problemen bij de Albanese autoriteiten aan te kaarten/klagen. Aldus kan bezwaarlijk hieruit worden afgeleid dat het gezin van verzoekende partij zich niet kon/kan beroepen op de beschermingsmaatregelen die in Albanië van kracht zijn. Hieruit blijkt dus allerminst en verzoekende partij maakt, net als haar vader, niet *in concreto* aannemelijk dat hun gezin met betrekking tot de ingeroepen bloedwraak vanwege de familie G. in Albanië alle redelijke en realistische van hen te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming heeft uitgeput en dat de

Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen voor hun problemen, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, hulp en bescherming te bieden. Dit werd eerder al in hoofde van verzoekende partij haar vader bij voormeld arrest vastgesteld en verzoekende partij brengt zelf geen concrete elementen bij die deze beoordeling in een ander daglicht kunnen plaatsen.

4.6. De door verzoekende partij (haar ouders) eerder bijgebrachte documenten zijn, in weerwil van wat in het verzoekschrift en ter terechtzitting wordt voorgehouden, immers niet van aard dat zij op het voorgaande een ander licht kunnen werpen.

De Raad verwijst naar hetgeen eerder met betrekking tot die stukken in de beschikking van 23 december 2019 werd opgemerkt, met name:

“Verzoeker brengt bij aanvullende nota een verklaring bij van “The peace reconciliation missionaries of Albanië” d.d. 12 juli 2019 vergezeld van een niet beëdigde Franse vertaling waarin verklaard wordt dat verzoeker en zijn gezin in een bloedwraak verwickeld is en dat de verzoeningscommissie onsuccesvol was in een verzoekingspoging. Dit attest zegt evenwel niets over werking van de Albanese politionele autoriteiten en doet derhalve geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker in geval van problemen beroep kon doen of zou kunnen op de in Albanië aanwezige autoriteiten. Bovendien heeft dit attest slechts een relatieve bewijswaarde daar uit de informatie vevat in het administratief dossier, blijkt dat de betrouwbaarheid van Albanese documenten in het algemeen erg onzeker is nu corruptie wijd verbreid is bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten.

Verzoeker legt op 28 november nog een bijkomend stuk neer, namelijk een usb-stick met daarop een filmpje. Uit nazicht ervan stelt de Raad vast dat op dit filmpje een man te zien is die in het Albanees een verklaring/getuigenis aflegt. Door verzoeker wordt verder niet geduid wie deze man is noch wat hij te vertellen heeft. Daar de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan, neemt de Raad in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 dit stuk niet in overweging.”

Per schrijven van 27 januari 2020 legt verzoekende partij een vertaling naar het Nederlands neer van de betreffende documenten, waarbij voor wat de usb-stick betreft het volgende staat te lezen: *“(vertaling van videofragment) Ik ben N. S., voorzitter van de Albanese Vereniging van Missionarissen voor Vrede en Verzoening. Zoals we reeds gemeld hebben, verkeren de families K. en G. in bloedwraak met elkaar sinds 2009. Wij als Missionarissen voor Vrede hebben onophoudelijk gepoogd om een verzoening te bemiddelen bij familie G., doch wilt deze familie geen verzoening en hebben ze hun intentie geuit zich te willen wreken op de familie K. Gezien de omstandigheden, waarin er geen hoop is op verzoening, was R. genoodzaakt om samen met haar twee zonen A. te verlaten, om zo het fenomeen van bloedwraak te ontvluchten. Wij als vereniging, doen een oproep aan de Belgische autoriteiten, gezien het humaan karakter van de Belgische staat die veel Albanese families die in bloedwraak verkeerden geholpen heeft, om rekening te houden met de problemen van deze familie”.*

Daargelaten de vaststelling dat de bijgebrachte vertalingen niet voor eensluidend zijn verklaard en dus niet voldaan is aan artikel 8 PR RvV alsook daargelaten het gesolliciteerd karakter en de relatieve bewijswaarde ervan, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier opgenomen informatie omtrent de zeer geringe bewijswaarde van attesten over bloedwraak en thans meer concreet daar waar de neergelegde brief van de verzoeningscommissie van 12 juli 2019 spreekt over de meerderjarige zonen van de familie, terwijl verzoekende partij haar broer K.H. slechts 15 jaar oud en dus nog niet meerderjarig is, stelt de Raad vast dat de betreffende door verzoekende partij neergelegde documenten zich niet uitspreken over de inspanningen door en beschermingsmogelijkheden vanwege de Albanese autoriteiten in geval van bloedwraak en, dit in het bijzonder, het feit of verzoekende partij haar familie beroep zou hebben gedaan op nationale bescherming in Albanië. Deze documenten zijn dan ook geenszins van aard afbreuk te doen aan hetgeen eerder *in concreto* werd vastgesteld. Uit de stukken mag immers geenszins blijken en verzoekende partij toont niet middels andere concrete gegevens aan dat zij en haar familie voor de verklaarde problemen en vrees in het kader van de bloedwraak vanwege de familie G. geen beroep zouden kunnen doen op de Albanese autoriteiten en dat deze hen hiervoor geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden.

4.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat bloedwraak voldoende is om haar te erkennen als vluchteling en dit blijkt uit de rapporten toegevoegd aan haar verzoekschrift, merkt de Raad vooreerst op dat een algemene verwijzing naar rapporten niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Bovendien dient erop gewezen en te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. De Raad stelt evenwel vast dat, zoals eerder ook in hoofde van verzoekende partij haar vader in voormeld arrest werd vastgesteld, verzoekende partij hier in gebreke blijft. Uit niets blijkt immers en door verzoekende partij wordt niet aangetoond dat zij en haar familie alle redelijkerwijze en realistische van hen te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming hebben uitgeput en dat de Albanese autoriteiten hen met betrekking tot de beweerdde problematiek met en vrees voor de familie G. geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden.

4.8. De overige opmerkingen ter zitting, zoals het feit dat oude zaken moeilijk op te lossen zouden zijn, de niet door concrete informatie onderbouwde, laat staan gestaafde opmerking dat er in Albanië geen veiligheidsmechanisme aanwezig is om slachtoffers van bloedwraak te beschermen, hetgeen echter wordt tegengesproken door de concrete en objectieve uitgebreide informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier, zijn, net als de algemene mededeling dat verzoekende partij haar vader momenteel in Montenegro vertoeft, niet van aard aan het voorgaande afbreuk te doen of er een ander licht op te werpen. Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat het haar (familie) in Albanië met betrekking tot de voorgehouden problemen en vrees, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbreekt.

Verzoekende partij gaat voorts niet concreet in op en laat na voor het overige daadwerkelijk concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 23 december 2019 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS